

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

w sprawie **Ł. P.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 sierpnia 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 sierpnia 2012 r.,

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

- 1) rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza:
 - a) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.,
 - b) art. 7 k.p.k.,
 - c) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.;
- 2) rażącą niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie skazanemu kary rażąco surowej, tj. 3 lat pozbawienia wolności, nieuwzględniającej dyrektyw wymiaru kary ujętych w art. 53 k.k., jak i okoliczności przemawiającej na

korzyść skazanego, w tym stanowiących podstawę do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zaniżenia wykonywania kary pozbawienia wolności.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, wniósł o oddalenie wymienionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma Prokurator Prokuratury Apelacyjnej gdy w pisemnej odpowiedzi na kasację wskazuje, że kasacja obrońcy skazanego Ł. P. jest oczywiście bezzasadna. Sąd Najwyższy w pełni akceptuje to stanowisko, które zostało w pisemnej odpowiedzi szeroko uargumentowane (pisemna odpowiedź na kasację liczy 10 stron). Pisemna odpowiedź na kasację została doręczona skazanemu i jego obrońcy. Nie widząc potrzeby powtarzania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia trafnej argumentacji co do zarzutów kasacji, które zostały zawarte w pisemnej odpowiedzi, na kasację, Sąd Najwyższy do lektury tego dokumentu.

Dodatkowo tylko podkreślić należy, że przedmiotem kasacji może być jedynie rażące naruszenie prawa i to takie które, w istotny sposób mogło wpłynąć na treść wyroku. W przedmiotowej sprawie na treść wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2013 r. Wysuwanie w kasacji zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k., jest niezasadne, jako, iż jego obraza może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy sąd odwoławczy nie odniósł się w ogóle do zarzutów podniesionych w apelacji. Tymczasem w niniejszej sprawie, co jasno wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, sporządzonego zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k., takiego zarzutu zasadnie nie można podnieść. Podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. jest również oczywiście bezzasadny. W realiach niniejszej sprawy, tak jak został uzasadniony w kasacji, może być odniesiony jedynie do orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Tymczasem kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym zgodnie z art. 519 k.p.k., od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych i swoim polem zaskarżenia obejmować może tylko taki wyrok. Gdyby zaś zarzut z pkt 1 lit. b. odczytać w ten sposób, iż Sąd Apelacyjny naruszył przepis art. 7 k.p.k. przez to, że podzielił, mimo zaskarżenia apelacją, wadliwą ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, to w realiach sprawy takie twierdzenie obrońcy nie zasługiwałoby na

akceptację z powodów trafnie przedstawionych w uzasadnieniu pisemnej odpowiedzi na kasację. Wskazać też należy, iż niejednokrotnie Sąd Najwyższy podnosił, że przepis art. 4 k.p.k. zawiera normę o charakterze ogólnym, i odwołanie się do naruszenia dyrektywy ujętej w art. 4 k.p.k., bez wskazania konkretnych naruszeń nakazów lub zakazów postępowania, sprzyjających zachowaniu zasady obiektywizmu określonej w tym przepisie, nie może okazać się skuteczne. W realiach niniejszej sprawy takim konkretnym przepisem nie jest przecież przepis art. 410 k.p.k. (por. trafny wywód z odpowiedzi na kasację).

Należy przypomnieć autorowi kasacji, że w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, nie można podnosić zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Tego zakazu wynikającego z ustawy, nie da się też „obejść” poprzez podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 53 k.k., tak jak to uczynił autor kasacji w zarzucie oznaczonym jako pkt 2.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, iż Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.